

Petra Pecková

Zuřím, když vidím digitalizaci v praxi

I Am Furious When I See Digitization in Practice

Jako televizní reportérka zpracovávala kdysi Petra Pecková nemálo „hořlavých“ kauz.

V mnohých měli roli politici – ať už ti vrcholní, nebo komunální. Dnes stojí na opačné straně, je úspěšnou starostkou, čekají ji krajské volby.

Má naprosto jasno v tom, co by chtěla na kraji prosadit, perfektní znalost problémů, které umí jasně zformulovat, leckdy s vtipem a šarmem, ale také ostře, jako když říznete britvou.

Deset let jste v zastupitelstvu středočeských Mníchovic, z toho šest let starostkou. Teď kandidujete v krajských volbách. Jaká je z pohledu obce spolupráce s krajem?

Mohu posuzovat jen Středočeský kraj. A ten bohužel většina obcí nepovažuje za svého partnera, natož za někoho, na koho by se měly obracet s žádostí o radu a kdo by jim měl nabízet pomocnou ruku. Vnímají ho pravidelně v intervalech, kdy se vyhláší nějaké dotační tituly, a pak ve chvílích, kdy nám vrací různá lejstra při odvoláních, třeba ve stavebním řízení. Hodně mě to mrzí, jsem přesvědčená, že kraj musí s obcemi komunikovat mnohem víc a řešit s nimi jejich konkrétní problémy, které mají regionální přesah. Jako chybějící lékaře, policejní služebny, vodovodní přivaděče. Teď je kraj jen správcem svého majetku. A ještě špatným. Silnice jsou v katastrofálním stavu, krajské střední školy podle srovnání jedny z nejhorších v kvalitě vzdělávání v Česku. Teď lidi kraj nepotřebují a já, jako starostka, také ne. Škoda.

Jsou dobře nastavené pravomoce obcí versus pravomoce kraje a státu?

Obecně nastaveny jsou, v praxi nefungují. My to zažili už několikrát. Třeba v době, kdy jsme tu měli silnou lokální povodeň, která nám poškodila most. Obrátila jsem se na Správu státních hmotných rezerv, zda by mi nezapůjčili dočasný pontonový. Bylo mi sděleno, že ano, ale za plnou cenu, protože ona událost byla pouze lokální a nebyl vyhlášen ani nouzový stav, ani krizová situace. Půjčení toho pontonu by nás přišlo asi na dva miliony. Tak jsme za dva a půl milionu postavili úplně nový.

CV BOX

Petra Pecková (narodila se 12. října 1975 v Benešově) je **bývalá reportérka a současná starostka středočeských Mníchovic a kandidátka za STAN do krajských voleb.**

► Absolvovala Vyšší odbornou školu publicistiky a poté získala VŠ vzdělání na **Masarykově univerzitě v Brně**, kde vystudovala obory **žurnalistika a politologie**, a na **UK v Praze v oborech Veřejná a sociální politika.**

► Od roku 1996 působila v **televizi Nova v redakci zpravodajství a publicistiky.** Jako reportérka a později i scenáristka a režisérka se podílela na tvorbě pořadů **Občanské judo, Na vlastní oči, Zálety, Áčko či Víkend.** Od roku 2011 do roku 2014 spolupracovala také na tvorbě **pořadů Krotitelé dluhů a Tisňová linka pro ČT a TV Barrandov.**

► V roce 2010 byla zvolena **1. místostarostkou města Mníchovice.** O čtyři roky později mandát nejen obhájila, ale zaujala i **post starostky.** V dalších volbách ho suverénně obhájila. Nyní je **lídryní kandidátky hnutí STAN ve Středočeském kraji.**

► Má dvě děti – Agátu (16) a Jakuba (11). Pravidelně **běhá, lyžuje, hraje golf, potápí se.** A velkým koníčkem je jí práce. „Stihnout se to dá. Děti mají i svého tatínka, který se o ně také dobře stará, a mají i úžasně prarodiče, kteří mi pomáhají. A hlavně ony jsou samy o sobě skvělé a samostatné.“

As a television reporter, Petra Pecková used to deal with quite a few "sensitive" cases. In many, politicians played a role - whether the national or local. Today, she is on the opposite side, as a successful mayor, and now regional election awaits her.

She is absolutely clear about what she would like to enforce in her region. She knows the issues inside out. She is very eloquent, sometimes witty and charming but she can also be blunt and painfully honest.

You have been on the council of Mníchovice in Central Bohemia for ten years, six years of which you have been mayor. You are now running in the regional elections. What is the cooperation with the region like from the point of view of the municipality?

I can only judge the Central Bohemian Region. Unfortunately, most municipalities do not consider it to be their partner, let alone a body they could turn to for advice and that could be a helping hand. We feel this regularly at intervals when subsidy titles are announced, and then when various appeal papers are returned, for example in construction proceedings. I am very sorry about that, as I am convinced that the region must communicate much more with the municipalities and look into their specific problems, which have a regional overlap - like missing doctors, police stations, water distribution pipes and the like. Now the region is only the administrator of its property, and not even a good one. Roads are in a catastrophic state, regional secondary schools rank among the worst ones in the Czech Republic. It seems people don't need the region, and neither do I, as mayor, which is sad.

Are the powers of municipalities versus the powers of the region and the state well established?

They are generally set, yet they do not work in practice. We have experienced it on many occasions. For example, at a time when we had strong local floods that damaged our bridge, I asked the State Material Reserves Administration if they would lend me a temporary pontoon.

Obdobná situace nastala před dvěma lety, kdy bylo takové sucho, že nám přestala téct voda z vodovodů, vyschly studny, byl prázdný vodojem. Požádala jsem opět Správu o zapůjčení cisterny, abychom mohli do vodojemu vodu doplňovat. Reagovala úplně stejně. Musí být vyhlášen krizový stav. Obrátila jsem se tedy na kraj, zda by to udělal, ovšem bylo mi řečeno, že nikoli, protože sucho není v celém kraji. Jako starostka v katastru, který spravuji, stav krize vyhlásit nemohu, na to nemám pravomoc. Mimochodem, například na Slovensku představitelé obcí tuto pravomoc mají, a když jsem o tom hovořila na bezpečnostní konferenci, divili se. Běžně to používají.

Když ve volbách uspějete, a kdo ví, třeba se i stanete hejtmankou, čím by se tam mělo začít nejdřív?

Té práce bude obrovské množství, za jedno funkční období se nezmění kraj ve všech oblastech. Nejsem Arabella. Co ale udělám hned, je otevření oken i dveří. Těch v baráku, i těch na počítači. Bude to úřad pro lidi a obce, transparentní, otevřený, vstřícný, milý, komunikativní. S jasně nastavenými pravidly, otevřenými výběrovými řízeními, zveřejněnými informacemi. Naši kandidáti řídí obce a nám to přijde normální. Já mám i veřejný diář starostky. Máme zkušenosti a budeme řešit nejen koncepční věci, jako je školství a zdravotnictví, ale i lokální problémy. Je to nutné. Středočeský kraj je největší

CV BOX

Petra Pecková (born on 12th October, 1975 in Benešov) is the leading candidate of the STAN movement in the Central Bohemian Region.

- ▶ She graduated from the College of Journalism and then got a university degree at **Masaryk University**, where she studied **Journalism and Political Science**, and at **Charles University in Public and Social Policies**.
- ▶ Since 1996, she worked at **Nova TV in the news and journalism department**. From 2011 to 2014, she collaborated on the production of the programmes for **Czech Television and TV Barrandov**.
- ▶ In 2010, she was elected the **1st Deputy Mayor of Mnichovice**. Four years later, she took on the **post of Mayor. In 2018**, she defended her title.
- ▶ She has two children – Agáta (16) and Jakub (11). She regularly **jogs, skis, plays golf and dives**.

I was told yes, but at full cost, because the event was only local and neither a state of emergency nor a crisis situation had been declared. Renting that pontoon would cost us about two million. So we built a brand new one for two and a half million. A similar situation occurred two years ago, when it was so dry that our tap water stopped running; wells dried up, the water reservoir was empty. I again asked the State Material Reserves Administration to borrow a tank so that we could add water to the reservoir. The administration reacted in exactly the same way as in the case of the damaged bridge. A state of emergency must be declared. So I turned to the region to see if they would declare it, but I was told they wouldn't, because the drought wasn't in the whole region. As mayor, I cannot declare a state of crisis in the municipality I run; I do not have the authority to do so. By the way, in Slovakia, for example, municipal representatives have this power, and when I talked about it at a security conference, they were surprised. They commonly apply it.

So if you succeed in the election, and say you become the governor, what should be done first?

There will be a huge amount of work. The region can't change in all areas in one term. I don't have a magic wand. But what I will do first is open the windows and doors, those in the building and the online ones too. It will be an office for people and communities, transparent, approachable, helpful, kind and communicative. With clearly set rules, open tenders, published information. Our candidates run municipalities and we consider it the norm. I also have a mayoral public Google calendar. We have the experience and we will look into only conceptual topics such as education and healthcare, but also local problems. I believe that is what needs to be done. The Central Bohemian Region is the largest of the regions, and is heterogeneous; it has completely different problems around Prague and on its outskirts. We have a huge number of children around Prague, the capacities of kindergartens and schools do not suffice. On the other hand, the further from Prague, the more we face just the opposite, some villages are depopulating. Another example - the Central Bohemian Region is the second worst with basic

z krajů, heterogenní, má úplně jiné problémy kolem Prahy a jiné na okrajích. Kolem Prahy máme obrovské množství dětí, kapacity školek a škol nestačí. Čím dál od Prahy, tím sílí opačný problém, některé obce se vyčlívají. Jiný příklad – Středočeský kraj je druhý nejhorší v základní infrastruktuře. Odkanalizováno je jen 74 % obcí. Co se týče pitné vody, je přibližně jen 86 % obyvatel napojených na vodovod. A tohle obce samy nezvládnou, protože i když dosáhnou na dotaci, tak ta jim pokryje v nejlepším případě zhruba 60 % investic, avšak zbývajících 40 % je nad jejich síly. Zde musí kraj obcím pomoci. Žijí v nich přece občané Středočeského kraje. Dávala jsem si dohromady, proč je například odkanalizování obcí tak špatné a proč je tak obtížné to zlepšit. Výsledná čísla mě překvapila. Středočeský kraj má 1144 obcí, ale ty mají dohromady 3679

Hluboce smekám před každým, kdo vstupuje na pozici starosty obce.

místních částí. Třeba Velké Popovice jich mají devět. A to jsou v podstatě samostatné visky, které jsou často daleko od centra, ale žije tam spousta lidí a je nutné tam infrastrukturu zajistit. Pro porovnání – okres Benešov má 114 obcí a v nich je 549 místních částí, což je v průměru 4,8 místní části na jednu obec. A oproti tomu třeba okres Hodonín má 1,2 místní části na jednu obec. Středočeský kraj se v tomhle opravdu hodně vymyká, a je to jeden z důvodů, proč obce samy infrastrukturu neufinancují. Další oblasti jsou silnice. Minete ceduli kraje a začnete se vyhýbat dířám. Přitom do silnic tečou miliardy, ovšem zcela neprůhledně. A pak je důležitá nejen kvantita prováděných prací, ale i jejich kvalita.

Středočeský kraj v podstatě obklopuje Prahu. Funguje vzájemná spolupráce třeba v řešení dopravy?

Funguje, ale je prostor pro zlepšení. Nesmíme se dívat na Prahu jako na někoho, kdo nám při cestách do práce brání v parkování, a zneprůjemňuje nám tím život. A Praha se nesmí

PÁTRÁNÍ PO PŘEDCÍCH

Loni se Petra s potomky vydala na objevnou cestu. „Máme doma krabici plnou dopisů a pohlednic polní pošty od pradědečka. Psal je rodině z fronty za 1. světové války. Věděla jsem, že v ní zahynul, ale nic víc. Tak jsme pátrali po jeho osudech,“ říká Petra. Postupovali podle toho, odkud byly dopisy posílány, Petra se také spojila s vojenským archívem, který jí pomohl. Putování vedlo přes Maďarsko, Rakousko, Slovinsko až do Itálie. Tam, u kopce Monte San Michele, kde probíhaly jedny z nejtěžších bojů, objevili skvělé muzeum. Zde Petra zjistila, že právě toto místo bylo tím, kde byl její pradědeček střelen do hlavy. „Byl pochován na místě za přítomnosti polního kaplana a svědků,“ podotýká Petra. Jenže ostatky vojáků byly po válce exhumovány. Pátrali dál a přes slovinskou nadaci Pot Miru zjistili, že pradědeček byl převezen na vojenský hřbitov Palmanova. Tam ale na žádném náhrobku nenašli jeho jméno. Nakonec zjistili, že je v jednom ze dvou hromadných hrobů, kdy v každém bylo pohřbeno 7,5 tisíce vojáků. „Byla to nejemotivnější dovolená, jakou jsme kdy s dětmi měly,“ uzavírá Petra.

infrastructure. Only 74% of villages have a sewage system. In terms of drinking water, only about 86% of the population is connected to the water supply. The municipalities won't be able to do this on their own, because even if they reach for the subsidy, it will only cover 60% of the investment, and the remaining 40% is beyond their power. This is when regions must step in to help the municipalities. After all, it is the citizens of the Central Region who live there. I have done some maths, breaking down, for example, why the sewerage of municipalities is so bad and why it is so hard to improve it. The resulting figures were a bit of a surprise. The Central Bohemian Region has 1144 municipalities, but they have a total of 3,679 local parts. For example, Velké Popovice has nine of them. And these are basically separate villages, which are often far from the centre, but there are a lot of people living there and it is necessary to provide them with infrastructure. For comparison -say, the Benešov district has 114 municipalities and there are 549 local districts. That works out at an average of 4.8 local districts per municipality. In contrast, for example, the Hodonín district has 1.2 local districts per municipality. The Central Bohemian Region has been doing things quite differently; and, this is one of the reasons why the municipalities do not finance the infrastructure themselves. Another area is the roads. Once you drive past the region sign you have to start avoiding the potholes. At the same time, there are billions flowing into the roads, but it is utterly non-transparent. After all, it is not about the quantity of work performed, but the quality.

The Central Bohemian Region basically surrounds Prague. Does mutual cooperation work, for example, in transport solutions?

It works, but there is room for improvement. We must not look at Prague as somewhere that prevents us from parking on the way to work, and thus makes our lives uncomfortable. And Prague must not look at Central Bohemia as those that clog the streets there. Prague and the Central Bohemian Region are connected vessels. Transport accessibility must work; transport must

na Středočechy dívat jako na ty, kteří tam ucpávají ulice. Praha a Středočeský kraj jsou spojené nádoby. Musí fungovat dopravní dostupnost, doprava musí být v maximální míře integrovaná s jednotnou jízdenkou po celém kraji. Spoje na sebe musí navazovat právě proto, abychom v co největší míře podpořili hromadnou autobusovou a vlakovou dopravu a omezili individuální cesty auty. Což vůbec není jednoduché, protože třeba vlaky jsou nesmírně vytížené, kapacitně na hraně. A spousta lidí z mnoha obcí přijíždí auty k zastávkám, kde je zaparkují. V Mnichovicích máme všechny ulice narvané, u nádraží už ráno nezaparkujete. Takže stavíme parkoviště P+R s 39 parkovacími místy, staví ho sousední Mirošovice nebo Senohraby. Ale opět – dotace pokryje jen část nákladů, tudíž obce to doplácí ze svých rozpočtů, ačkoliv parkoviště neslouží primárně jejich občanům. Tohle by měl platit stát a kraj, protože České dráhy a Správa železnic

„Stačilo by, kdyby si všichni, kteří nastavují kritéria a parametry, sedli třeba na měsíc na radnici a na vlastní kůži si v praxi svá pravidla vyzkoušeli,“ říká Petra. / “It would be great if everyone who sets the criteria and parameters worked at the town hall for a month, and tried out their own rules in practice,” says Petra.

be integrated as much as possible with a single ticket throughout the region. The services must be interlinked precisely in order to support public bus and train transport as much as possible and to limit individual car journeys. This is not easy at all, because, for example, trains are extremely busy, with capacity at the limit, and a lot of people from many villages drive to the stations, where they park. In Mnichovice we have all the crowded streets; you aren't able park at the station in the morning. So we are building a P + R car park with 39 parking spaces, it is being built by the neighboring Mirošovice or Senohraby. But again - the subsidy covers only part of the costs, so municipalities pay for it from their budgets, although the parking lot does not serve primarily their citizens. This should be paid by the state and the region, because Czech Railways and the Railway Administration (SŽ) are state institutions and municipalities not only solve their own problems, but also

(SŽ) jsou státní instituce a obce neřeší jen vlastní problém, ale pomáhají dostat cestující z aut do vlaku.

Tak zase ty obce mohou něco získat na parkovném...

Tady jako příjemce dotace nemůžete vytvářet zisk. Navíc si myslím, že parkování má být zadarmo. Už jen 20 korun denně je cca 400,- za pracovní dny v měsíci, a to není málo za zaparkování auta, abych mohla jen přesehnout na vlak. My přece chceme hromadnou dopravu podpořit. Věřím, že obce by parkoviště provozovaly. Ale nemají mít žádné náklady s jejich vybudováním. Protože pak mají lidé v obci oprávněný pocit, že dáváme peníze do něčeho, co vlastně vůbec není pro ně. Kvůli stavbě parkoviště pro 39 aut jsme museli odkoupit pozemek SŽ, to stálo 530 tisíc a trvalo čtyři roky. A protože prodej státního majetku nespĺňoval podmínky dotačního titulu, nedostali jsme ani korunu. Dotační podmínky nastavuje ministerstvo pro místní rozvoj, tedy zase stát. Absurdní.

Leckdy víc než technické problémy bývají tedy překážkou byrokracie a složité předpisy?

Určitě. Ono by stačilo, kdyby si všichni, kteří nastavují kritéria a parametry, sedli třeba na měsíc na radnici a na vlastní kůži si v praxi svá pravidla vyzkoušeli. Zateplovali jsme školkou a k žádosti o dotaci se musel dodat mimo jiné posudek na přítomnost synantropních druhů rostlin a živočichů. Popravdě – nejdřív jsem si musela zjistit, co to vlastně je a pak začala shánět ornitology, kteří by mi dali papír, že zateplení nebude vadit netopýřům. Jenže netopýří dělá asi jen pět specialistů v republice a ti se hroutili, protože žádosti o dotaci byly stovky. Takže vydávali papíry, že vzhledem k tomu, že netopýří v tu dobu nehnízdí, nelze posudek vydat. To je prostě jenom papír pro papír.

Takže s úředníky bývá často velký boj?

Ani ne s jednotlivými lidmi, jako spíš se systémem. Zuřím, když vidím digitalizaci v praxi. Byla koronavirová pandemie, jeli jsme komplet on-line – výuku dětí v naší základní škole, krizové štáby, kontrolní dny na stavbách on-line, porady na skypu... A najednou přijde e-mail, abych přijela na kraj podepsat smlouvu o dodatku na pečovatelskou službu. Fajn, mám

LOOKING FOR ANCESTORS

Last year, Petra and her children set out on a journey of discovery. "We have a box at home full of letters and military postcards from my great-grandfather. He wrote them to the family from the First World War. I knew he died in it, but nothing more. So we searched to find out about his fate," Petra says. Starting from where the letters were sent from. The journey led through Hungary, Austria, Slovenia to Italy. There, on the hill of Monte San Michele, where some of the most difficult battles took place, they discovered a great museum. There, too, Petra discovered that this was where her great-grandfather had been shot in the head, shortly before the helmets were mandatory. "He was buried on the spot in the presence of a military chaplain and witnesses," Petra notes. But the remains of the soldiers were exhumed after the war. Petra and her children searched on and found out through the Slovenian Pot Miru Foundation that her great-grandfather had been transferred to the Palmanova military cemetery. But they did not find his name on any of the tombstones. Eventually, according to the lists, they found out that he was in one of two mass graves, where 7.5 thousand soldiers were buried in each. "The whole trip lasted 14 days and it was the most intense and emotional holiday we had ever had with the children," Petra concludes.

help to get passengers from cars to trains.

But then again, the villages can monetize the parking lots...

You cannot make a profit as a grant recipient. In addition, I think parking should be free. Even if you charge only 20 crowns a day it works out at 400,- for the whole business month, and that's not little for parking a car so that you can hop on a train. After all, this is about supporting public transport. I believe that the municipalities would operate the car parks. Yet, they should have no costs to build them. Because then the people in the village can have a legitimate opinion that we are putting money into something that is not really for them.

So sometimes the obstacles are bureaucracy and complex regulations more than technical issues?

Very much so. It would be great if everyone who sets the criteria and parameters worked at the town hall for a month, and tried out their own rules in practice. For instance, we insulated the nursery and the application for the subsidy had to be accompanied, among other things, by an opinion on the presence of synanthropic species of plants and animals. In fact - first I had to find out what it was and started looking for ornithologists to give me a paper that stated that the insulation wouldn't bother bats. But there are only five bat specialists in the country, and they were not coping because there were hundreds of applications for subsidies. So they issued papers that since the bats did not nest at the time, the report could not be issued. It's just paper for sake of paper, instead of going the other way and making things easier.

It seems like there is often a big fight with officials?

Not as much with individual people as with the system. I am furious when I see digitization in practice. There was the coronavirus pandemic, we went completely online - teaching children in our primary school, crisis staff online, inspection days on construction sites online, skype meetings ... And suddenly an email comes to the region to sign a contract for a supplement to nursing services. Okay, I have an electronic signature, send it to myself by email, I'm

přece elektronický podpis, pošlete mi to e-mailem, nikam nejedu. A víte, jaká byla reakce? Smlouvu mi pošlou, ale je nutné ji vytisknout, podepsat, orazítkovat a poslat poštou zpátky! Protože to neumí jinak. K čemu je mi v tu chvíli elektronický podpis, datová schránka? Nebo máme nějakou dotaci a musíme přiložit naskenované dokumenty a fotografie. Je na to portál ministerstva, ale vy to nemůžete přiložit v zazipovaném souboru, ale musíte nahrát vše pěkně jedno po druhém. Strávíte tím půl dne. A hlášení na obrazovce: „Děkujeme, žádost byla elektronicky podána. Nyní ji vytiskněte a zašlete poštou nebo osobně doručte na podatelnu.“ To mě nutí jít si zaběhat a psychicky se uklidnit. Už o elektronizaci veřejné správy přestaňme pořád jenom diskutovat, ale opravdu se snažme, aby nám ušetřila práci.

Je obtížné se po vstupu do komunální politiky vyznat v té džungli předpisů, paragrafů, podmínek, nařízení apod.?

Měla jsem jednu velkou výhodu, že jsem pracovala jako investigativní novinářka, točila jsem všemožné kauzy včetně těch, které se týkaly obcí, dohledávala jsem informace, pátrala, kde se ztrácí peníze, kam mizí dotace, studovala jsem si zákony... Díky tomu jsem měla určitý náskok. Když jsem se stala místostarostkou, nestačila mi jen praxe, chtěla jsem vědět víc i teoreticky. A dala jsem si druhou vysokou školu, Karlovu univerzitu. Na sociologii jsem vystudovala obor Veřejná a sociální politika. Obrovsky mě to posunulo. A tak když jsem byla zvolena starostkou, měla jsem praktické

Minete ceduli kraje a začnete se vyhýbat dírákům. Přitom do silnic tečou miliardy.

i teoretické základy. Povahově jsem komunikativní, ráda organizuji, takže mi to mnohé usnadnilo. A hluboce smekám před každým, kdo vstupuje na pozici starosty obce, protože ta funkce je zodpovědná, složitá, často nevděčná a zákony ji neusnadňují. Nicméně mě osobně ta práce nesmírně naplňuje a baví. ●

PARTICIPACE

Petra je velkou propagátorkou občanské participace, bylo to i téma její diplomky. „Jsem přesvědčená, že radnice nesmí čekat, že za ní budou občané sami chodit, musí je k participaci vyzývat. Lidé pracují v mnoha oborech, často jsou v nich špičkami, mají neuvěřitelné know-how. A když jsou ochotni tohle své obci poskytnout, měla bych jim platit zlatem. To nemohu, tak jim děkuji a dávám najevo, že si toho moc vážím. Protože lidský potenciál je to, co posouvá obce dopředu. Stejně tak zapojujeme i děti už od základní školy. Pak nahlížejí na svou obec úplně jinak, mají ji mnohem víc za svou, vzniká tu silná soudržnost.“ V Mnichovicích mají už několik let i participativní rozpočet. Občané o části financí rozhodují sami. „Byli jsme nejmenším městem zapojeným do participativního rozpočtu a nakonec i nejúspěšnějším. Pokračujeme v tom čtvrtým rokem, vzniklo už 15 úžasných projektů. Leckdy mi lidé z byznysu říkají – vždyť na ten projekt máš peníze, můžeš ho udělat, tak proč do toho zapojuješ lidi, je to práce navíc a s nízkým efektem. Jenže to je omyl! Efekt je v tom, že se lidé spolu setkávají, poznávají, získávají vztah k místu, kde žijí, zapouštějí tady kořeny. A také zjišťují, že je rozdíl udělat si dětské hřiště na zahradě a dětské hřiště veřejné. Vzniká tak vazba mezi občany a i mezi občany a radnicí, více se znají a chápou. To je ten zásadní efekt, peníze nezměřitelný.

not going anywhere. And do you know what the reaction was? They will send me the contract, but it is necessary to print it out, sign it, stamp it and send it back in the post! Because they can't deal with it otherwise. What is the use of an electronic signature or a data box for me in such a moment? Or we have a subsidy and we have to attach scanned documents and

I laugh deeply in front of everyone who enters the position of mayor of the village.

photos. There is a portal of the ministry, but you do not attach it in a zipped file. You have to upload everything one by one. You will spend half a day doing that. And the message on the screen: "Thank you, the application was submitted electronically. Now print it out and send it by post or deliver it to the registry office in person." This makes me go for a jog and do a calming mindfulness exercise. How about we stop discussing the electronic administration of public administration all the time, and really try to make it save us work.

After entering communal politics, is it difficult to find the rules, articles, conditions, prescriptions, etc. in that jungle?

I had one big advantage, I'd worked as an investigative journalist, filming all sorts of cases, including those concerning municipalities, searching for information, looking for where money is, was a head start. When I became deputy mayor, my experience was not enough, though, I also wanted to know more theory. So I got a second degree at Charles University. I graduated in Sociology with a degree in Public and Social Policy. That was a step further. So when I was elected mayor, I had a practical and theoretical foundation. I'm communicative by nature and I like to organize, which made it easier. And I salute everyone who enters the position of mayor, because the function is responsible, complex, often unrewarding and the law does not make it easier. However, I personally truly enjoy this job. ●